

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: P. T.

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2019, č. j. MPSV-2019/82040-918, ve věci příspěvku na zvláštní pomůcku na pořízení motorového vozidla,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím žalovaného čj. MPSV-2019/82040-918 ze dne 24. 4. 2019 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky, Krajská pobočka v Hradci Králové, Kontaktní pracoviště Hradec Králové čj. 103552/18/HK ze dne 13. 4. 2018, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žádost žalobce o dávku pro osoby se zdravotním postižením - příspěvek na zvláštní pomůcku poskytovaný na pořízení motorového vozidla zamítá, a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se potvrzuje.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný ocitoval relevantní právní úpravu příspěvku na zvláštní pomůcku na pořízení motorového vozidla, závěry rozhodnutí správního orgánu prvního stupně učiněné na podkladě posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Hradec Králové (dále také jen „OSSZ“) ze dne 12. 2. 2018 a doplňujícího posudku ze dne 12. 3. 2018, podle nichž žalobce není osobou, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci ve smyslu § 9 odst. 2 a 4 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 329/1991 Sb.“) pro účely příspěvku na zvláštní pomůcku, poskytovaného na pořízení motorového vozidla nebo speciálního zádržního systému. U žalobce se totiž nejedná o zdravotní postižení uvedené v části I. bodu 1 písm. a), b), d) až i) a l) přílohy k citovanému zákonu, nejde ani o těžké mentální postižení uvedené v části I. bodu 4 písm. b) téže přílohy. Dále žalovaný odkázal na v rámci odvolacího řízení vypracovaný posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové (dále jen „posudková komise“) ze dne 29. 1. 2019 ve znění doplňujícího posudku ze dne 4. 4. 2019, která přezkoumala posudkový závěr OSSZ Hradec Králové ze dne 12. 3. 2018, potvrdila jeho správnost a po zvážení všech skutečností konstatovala, že u žalobce se nenachází takové zdravotní postižení, které by splňovalo kritéria odůvodňující poskytnutí příspěvku na pořízení motorového vozidla. Z těchto důvodů žalovaný neshledal v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žádné pochybení a jako správné je potvrdil.

II. Obsah žaloby

3. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že žalovaný se zabýval pouze otázkou, zda je u něho přítomno zdravotní postižení, které je uvedeno v bodu 4 ve spojení s bodem 1 části I. přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb. Vůbec se však nezabýval otázkou, zdali funkční dopady jeho zdravotního stavu jsou či nejsou s nimi srovnatelné. Uvedl, že již dne 14. 2. 2019 výslovně namítal, že „i když se v jeho případě nejedná přímo o anatomickou ztrátu dolní končetiny ve stehně, jeho zdravotní stav díky vícečetnému postižení tomu srovnatelně odpovídá“. Žalovaný jeho námitku vypořádal tak, že princip srovnatelnosti nelze aplikovat, neboť zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na pořízení motorového vozidla jsou dána taxativně a tíži funkčního dopadu doložených zdravotních postižení s nimi proto nelze srovnávat. Žalobce se domnívá, že takový výklad zákona č. 329/2011 Sb. je v rozporu s článkem 1 Listiny základních práv a svobod („Lidé jsou svobodní a rovni v důstojnosti i v právech“) nebo s Úmluvou o ochraně práv osob se zdravotním postižením č. 10/2010 Sb.m.s. a jejím čl. 5 odst. 1 („Státy, které jsou smluvní stranou této úmluvy, uznávají, že všechny osoby jsou před zákonem a ze zákona rovnoprávné a mají právo na rovnost před zákonem a stejná práva vyplývající ze zákona bez jakékoli diskriminace“).
4. Uvedl, že lidé se zdravotním postižením, které je konkrétně vyjmenováno v zákoně mají na základě takového výkladu více práv než lidé, jejichž zdravotní postižení výslovně v zákoně uvedeno není, třebaže se jedná o zdravotní postižení podobné tomu, které v zákoně uvedeno je a jeho funkční dopady jsou pak stejné úplně nebo hodně podobné. Tato nerovnost před zákonem je dle žalobce patrná při porovnání s úpravou zakotvenou v bodě 2 a 3 stejné přílohy, kde se neuvádějí žádné diagnózy, ale funkční dopady různých diagnóz. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí spolu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zopakoval průběh předcházejícího správního řízení. Uvedl, že pro účely odvolacího řízení si vyžádal posudek posudkové komise, která dospěla k závěru, že žalobce, který je po traumatické amputaci levého bérce s tříštivou zlomeninou kosti stehenní vlevo s následným pakloubem, je schopen samostatné chůze o dvou francouzských holích. Z vyšetření posudkovou komisí vyplynulo, že žalobce používá k chůzi francouzské hole bez nášlapu oprotézované končetiny. Při zhodnocení zdravotního stavu komise vycházela z taxativních posudkových kritérií uvedených v příloze zákona č. 329/2011 Sb. se závěrem, že se u žalobce nejedná o těžkou vadu nosného (pohybového) ústrojí uvedenou v písm. a), b), d) až i) a l) bodu 1 části I. této přílohy. V doplňujícím posudku komise reagovala i na žalobcem předloženou zprávu MUDr. V. M. ze dne 19. 2. 2019, s tím, že se jedná o objektivní nález, který dokládá pouze nutnost stabilní rehabilitační a protetické péče. Princip srovnatelnosti s anatomicou ztrátou jedné dolní končetiny nelze aplikovat.
6. K žalobním námitkám dále uvedl, že výčet zdravotních postižení je v případě příspěvku na zvláštní pomůcku dán taxativně a nelze jej bez dalšího rozšiřovat poukazem na srovnatelné funkční dopady jiných postižení, jak plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 16. 6. 2016, č.j. 4 Ads 51/2016-29). Jestliže je žalobce postižen ztrátou dolní končetiny v bérce, byť se závažným omezením kolenního kloubu, nelze mít za to, že se jedná o anatomicou ztrátu dolní končetiny ve stehně. Dle názoru žalovaného žalobce nemá žádné z postižení uvedených v příloze k zákonu č. 329/2011 Sb. a nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku mu tedy nevznikl. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutková zjištění a posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl při jednání, z něhož se žalovaný předem omluvil.
8. V přezkumném řízení soud provedl důkaz obsahem předložených správních spisů obou stupňů, z nichž ověřil následující rozhodné skutečnosti:
 - 1) Řízení ve věci příspěvku na zvláštní pomůcku - pořízení motorového vozidla bylo zahájeno podáním žádosti ze dne 24. 1. 2018.
 - 2) Posudkový lékař OSSZ Hradec Králové při posouzení zdravotního stavu žalobce ve svém posudku ze dne 12. 2. 2018, ve znění doplňujícího posudku ze dne 12. 3. 2018, vycházel ze zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře MUDr. J. Z. ze dne 31. 1. 2018 a dalších odborných lékařských nálezů (ortopedické, chirurgické, rehabilitační). Při posouzení zdravotního stavu u žalobce zjistil tato zdravotní postižení: stav po úrazové amputaci levého bérce s úrazovou frakturou levého femuru (1991), osteosyntéza, během let opakovaný kožní defekt amputačního pahýlu, počínající gonartróza vpravo (dle rtg II. stupně), bolesti zad (vertebrogení algický syndrom víceetážový, dysbalanční, bez kořenové symptomatiky), další diagnózy jsou posudkově nevýznamné. Posudkový lékař dospěl k závěru, že v případě žalobce nejde o osobu, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci ve smyslu ust. § 9

odst. 2 a 4 zákona č. 329/2011 Sb., pro účely příspěvku na zvláštní pomůcku, poskytovaného na pořízení motorového vozidla nebo speciálního zadržního systému, nejedná se o zdravotní postižení uvedené v části I. bodě 4 přílohy k cit. zákonu. Anatomická ztráta končetiny v bérce není uvedena mezi taxativně uvedenými zdravotními postiženími [tj. těmi, která jsou uvedena v písm. a), b), d) až i) a l) bodu 1 části I. této přílohy]. Lékař OSSZ k námitce žalobce, že v roce 2011 mu byl příspěvek na motorové vozidlo přiznán uvedl, že dřívější přiznání dle tehdy platné právní úpravy bylo zdůvodněno funkční ztrátou končetiny. Tento důvod nyní mezi taxativně vyjmenovanými postiženími uveden není.

3) Správní orgán prvního stupně na podkladě výše uvedeného posouzení vydal dne 13. 4. 2018 rozhodnutí čj. 103552/18/HK, kterým zamítl žádost žalobce o příspěvek na zvláštní pomůcku na pořízení motorového vozidla.

4) Odvolací orgán (žalovaný) žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V odůvodnění odkázal na posudek posudkové komise MPSV ze dne 29. 1. 2019 ve znění doplňujícího posudku ze dne 4. 4. 2019, která dospěla k závěru, že v případě žalobce nejde o těžkou vadu nosného (pohybového) ústrojí uvedenou v písm. a), b), d) až i) a l) bodu 1 části I. přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb., nejde ani o těžké mentální postižení uvedené v písm. b) bodu 4 části I. této přílohy. Nejde o osobu, která má ve smyslu ust. § 9 odst. 2 a 4 zákona č. 329/2011 Sb., těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Tento stav byl i k datu 24. 1. 2018.

9. Posudková komise ve svém prvoposudku ze dne 29. 1. 2019 uvedla rozhodující zdravotní postižení žalobce: stav po traumatické amputaci levého bérce s tříštivou zlomeninou kosti stehenní vlevo s následným pakloubem (1991) operativně vyřešeným, degenerativní změny pravého kolenního kloubu II. stupně bez omezení rozsahu hybnosti, percepční nedoslýchavost vpravo, vertebrogenní algický syndrom bez kořenové symptomatologie, stav po zhojené zlomenině levého předloktí s defektem v anamnéze, stav po operaci tříselné kýly vlevo a po operaci pro oboustrannou retenci varlete (1976) a odborné lékařské zprávy, z nichž vycházela (viz strana 2 posudku). Žalobce byl při jednání komise přešetřen odborným lékařem ortopedem. Nepředložil žádné nové lékařské zprávy. V posudkovém zhodnocení posudková komise uvedla, že žalobce je po traumatické amputaci levého bérce s tříštivou zlomeninou kosti stehenní vlevo s následným pakloubem operativně vyřešeným, který je schopen chůze o francouzských holích. Ostatní doložená zdravotní postižení (výše uvedená) označila za posudkově méně významná při hodnocení posudkových kritérií ve věci přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku - pořízení motorového vozidla. Posudková komise uvedla, že žalobce nemá těžké postižení hybnosti dolních končetin ve smyslu jejich amputačních ztrát nebo funkčních ztrát, nemá funkční ztrátu horní a dolní končetiny na podkladě obrny nebo těžkého ochrnutí, ztuhnutí kyčelních nebo kolenních kloubů dolních končetin nebo jejich těžké kontraktury, nemá ztuhnutí všech úseků páteře se ztuhnutím dvou nosných kloubů dolních končetin, nemá těžké funkční postižení alespoň tří funkčních celků pohybového ústrojí, ani vzrůst 120 cm s deformitami končetin a hrudníku ani nemá anatomickou ztrátu dolní končetiny ve stehně nebo kyčelním kloubu a má přiměřené duševní schopnosti. Z uvedených důvodů nemá uváděná tíže postižení hybnosti končetin oporu v odborných lékařských nálezech ani při přešetření.

10. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v rámci seznámení se s podklady pro rozhodnutí, tj. zejména se závěry posudku posudkové komise ze dne 29. 1. 2019, s nimiž nesouhlasil, doložil spolu se svým písemným vyjádřením i novou lékařskou zprávu MUDr. V. M. - ortopedie, ze dne 19. 2. 2019, požádal žalovaný posudkovou komisi o doplňující posouzení. Posudková komise ve svém doplňujícím posudku ze dne 4. 4. 2019 uvedenou lékařskou zprávu, v níž se uvádí: „*Stav po amputaci levého bérce, vzhledem k minimální pohyblivosti kolenního kloubu stav funkčně odpovídá exartikulaci v kolenním kloubu, resp. nízké amputaci stehna*“, zhodnotila jako objektivní nálezný dokládající pouze nutnost stabilní rehabilitační a protetické péče, přičemž obecné principy uvedeného onemocnění již komise vzala v úvahu. Nelze proto aplikovat princip srovnatelnosti s anatomickou ztrátou jedné dolní končetiny. Setrvala na svém na svém posudkovém závěru ze dne 29. 1. 2019.
11. Při jednání soudu žalobce odkázal na podanou žalobu. Uvedl, že již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí mimo jiné namítal, že jeho zdravotní postižení by bylo možné zařadit též pod písm. g) bodu 1 části I. přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb., tj. jako těžké funkční poruchy pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí. Bylo mu řečeno, že zařazení pod písm. g) je v kompetenci posudkového lékaře. V jeho případě se ale posudkové orgány vždy zaměřily pouze na to, že má anatomickou ztrátu končetiny v bérce, a že všechna jeho další postižení jsou méně posudkově významná. S uvedeným posouzením nesouhlasí, je schopen chůze pouze o berlich a další jeho zdravotní postižení by měla být rovněž náležitě zhodnocena. K dotazu soudu, o jaké postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí ve smyslu výše uvedeného písm. g) by se v jeho případě mělo jednat, žalobce uvedl, že je to amputační ztráta levé dolní končetiny v bérce, postižení páteře, postižení levé horní končetiny a artróza v pravém koleni. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
12. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu takto zjištěného (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
13. Při posouzení věci soud vycházel z následujících rozhodných skutečností, platné právní úpravy a učiněných právních závěrů:
14. Podmínky nároku na příspěvek na zvláštní pomůcku - pořízení motorového vozidla upravuje § 9 odst. 2 a 4 zákona č. 329/2011 Sb. takto:
- (2) Nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku poskytovaný na pořízení motorového vozidla nebo speciálního zádržního systému má osoba, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a její zdravotní stav nevylučuje přiznání tohoto příspěvku.
- (4) Zdravotní postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku a zdravotní stavy vylučující jeho přiznání jsou uvedeny v příloze k tomuto zákonu.
15. Podle části I. bodu 4 této přílohy za zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku na pořízení motorového vozidla se považují
- a) zdravotní postižení uvedená v bodě 1 písm. a), b), d) až i) a l),

- b) těžká nebo hluboká mentální retardace a stavy na rozhraní těžké mentální retardace.
16. Podle části I. bodu 1 přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb., se za těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí považuje:
- a) anatomická ztráta obou dolních končetin v bércích a výše,
 - b) funkční ztráta obou dolních končetin na podkladě úplné obrny (plegie) nebo těžkého ochrnutí,
 - d) funkční ztráta jedné horní a jedné dolní končetiny na podkladě úplné obrny (plegie) nebo těžkého ochrnutí,
 - e) ankylóza obou kyčelních kloubů nebo obou kolenních kloubů nebo podstatné omezení hybnosti obou kyčelních nebo kolenních kloubů pro těžké kontraktury v okolí,
 - f) ztuhnutí všech úseků páteře s těžkým omezením pohyblivosti alespoň dvou nosných kloubů dolních končetin,
 - g) těžké funkční poruchy pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí s případnou odkázaností na vozík pro invalidy; funkčním celkem se přitom rozumí trup, pánev, končetina,
 - h) disproporční poruchy růstu provázené deformitami končetin a hrudníku, pokud tělesná výška postiženého po ukončení růstu nepřesahuje 120 cm,
 - i) anatomická ztráta dolní končetiny ve stehně bez možnosti oprotézování nebo exartikulace v kyčelním kloubu,
 - l) anatomická ztráta dolní končetiny ve stehně s možností oprotézování.
17. Je třeba zdůraznit, že posouzení povahy zdravotního postižení z hlediska splnění podmínek nároku na dávku osobám se zdravotním postižením je věcí odborně medicínskou, k níž správní orgán ani soud nemají potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily. V prvním stupni je oprávněn posuzovat zdravotní stav pojištěnce lékař okresní správy sociálního zabezpečení. Pro účely odvolacího správního řízení o přiznání předmětné dávky posuzuje zdravotní stav občanů Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise, jak vyplývá z § 4 odst. 2 a § 8 odst. 1 písm. e) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v níž zasedají lékaři s odbornou atestací z posudkového lékařství. Správní orgány obou stupňů jsou pak jejich odborně medicínskými závěry vázány.
18. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení konstatuje, že zdravotní stav žalobce pro účely přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku na pořízení motorového vozidla byl posouzen oběma výše uvedenými posudkovými orgány v souladu s platnou právní úpravou. Oba vycházely ze zdravotní dokumentace žalobce a odborných lékařských nálezů v nich obsažených. Posudek lékaře OSSZ ze dne 12. 2. 2018 byl k výhradám žalobce doplněn posudkem ze dne 12. 3. 2018. Rovněž posudek posudkové komise ze dne 29. 1. 2019 byl k žádosti žalovaného poté, co žalobce doložil odbornou ortopedickou zprávu MUDr. M. ze dne 19. 2. 2019, doplněn o její zhodnocení (viz výše). Žalobce byl při jednání posudkové komise přešetřen odborným lékařem ortopedem, jeho zdravotní stav byl pro účely daného příspěvku posouzen komplexně. V postupu správních orgánů, které vycházely z těchto odborných lékařských posudků, soud neshledal žádné pochybení.

19. Soud zdůrazňuje, že při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V projednávané věci byl pro žalovaného stěžejním důkazem posudek posudkové komise ze dne 29. 1. 2019 ve znění doplňujícího posudku ze dne 4. 4. 2019. Na posudek posudkové komise jako svou podstatou rozhodující důkaz je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. To v posuzované věci platí především pro řízení před žalovaným správním orgánem, jako orgánem odvolacím, pro jehož řízení a rozhodnutí byl posudek vyžádán. Obdobně je však třeba posuzovat požadavky kladené na tento posudek i v případném soudním přezkumném řízení. Soud v projednávaném případě dospěl k závěru, že citovaný posudek PK MPSV je úplný, neobsahuje žádný vnitřní rozpor, zohledňuje podstatné okolnosti projednávané věci a odpovídá na námitky žalobce. Skutečnost, že s jeho závěry žalobce nesouhlasí či polemizuje, ještě neznamená, že takový posudek je nesprávný.
20. Krajský soud ve shodě se žalovaným připomíná, že zákonná právní úprava zcela jasně konkretizuje a jmenovitě uvádí, co se považuje za těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí. V příloze zákona č. 329/2011 Sb. uvedený výčet zdravotních postižení odůvodňujících přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku na pořízení motorového vozidla je taxativní, což vyplývá z jeho znění, že „za zdravotní postižení odůvodňující.... se považují“. To znamená, že jiná než tam uvedená zdravotní postižení uznat nelze. Jak soud již uvedl výše, zařazení konkrétního zdravotního postižení do zákonem vymezeného rozsahu, je pak oprávněn učinit pouze lékař OSSZ a ve druhém stupni posudková komise MPSV, jejich odborně medicínskými závěry je vázán jak správní orgán, tak i soud. Analogie není přípustná. Pokud by tomu tak bylo, zákonodárce by zcela jistě zvolil jinou formulaci, než jak tomu je nyní, např. by umožnil zařadit „i další zdravotní postižení obdobná či srovnatelná s tam uvedenými“ nebo by zvolil formulaci „zejména“ či „například“. Protože však dané vymezení je striktní a pro účely poskytnutí příspěvku na motorové vozidlo zahrnuje jmenovitě pouze 9 specifikací z 12 tam uvedených, není možné takto vymezený rozsah jakkoli rozšiřovat. Uvedený závěr vyplývá i z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 6. 2013, č. j. 2 Ad 14/2013-20, v němž se ve vztahu k § 9 odst. 2 a 4 zákona č. 329/2011 Sb. uvádí: „*Těžká vada nosného nebo pohybového ústrojí opodstatňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku, motorové vozidlo, je výlučně vada vyjmenovaná v příloze k zákonu. Musí se jednat o postižení shodné, přirovnávání postižení jiných není přípustné*“. Uvedený závěr byl opakovaně potvrzen i Nejvyšším správním soudem (srov. jeho rozsudky ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 55/2013 nebo ze dne 16. 6. 2016, č. j. 4 Ads 51/2016).
21. Úkolem posudkové komise bylo zhodnotit, zda zdravotní postižení žalobce představuje těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí dle zákonodárcem daného taxativního výčtu. Posudková komise dospěla k závěru, že žalobce žádné ze zákonem vymezených zdravotních postižení nemá, přičemž z odůvodnění posudkové komise i výše citované judikatury jednoznačně vyplývá, že princip srovnatelnosti [žalobce se dovolává srovnatelnosti s anatomickou ztrátou dolní končetiny ve stehně – dle písm. l) bodu 1 části I. přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb.) aplikovat nelze. Doložené zdravotní postižení žalobce neodpovídá ani těžké funkční poruše pohyblivosti na základě omezení tří funkčních celků ve smyslu písm. g), tj. trupu, pánve a končetiny, jak se toho dle svého laického názoru dovolává žalobce. Posudková komise měla k dispozici potřebné odborné lékařské nálezy, vyšetřila žalobce při jednání a z jejího posudkového závěru je zřejmé, že zdravotní postižení žalobce nelze pod písm. g) zařadit.

22. Krajský soud dále poznamenává, (byť uvedená námitka, že v roce 2011 byl žalobci příspěvek na motorové vozidlo přiznán, nebyla uvedena přímo v žalobě, ale v odvolání vůči prvoinstančnímu rozhodnutí), že v nyní projednávaném případě správní orgány postupovaly v souladu s platnou právní úpravou příspěvku na motorové vozidlo ke dni podání žalobcovy žádosti, tj. ke dni 24. 1. 2018. Nelze se proto dovolávat právní úpravy, která platila dříve, byť tehdy žalobce podmínky pro přiznání uvedeného příspěvku splnil.
23. Krajský soud své konečné rozhodnutí opírá o shodná zjištění obou posudkových orgánů, zejména pak o posudek PK MPSV v Hradci Králové ze dne 29. 1. 2019 ve znění doplňujícího posudku ze dne 4. 4. 2019, jehož závěry, že v případě žalobce nejde o osobu, která má ve smyslu § 9 odst. 2 a 4 zákona č. 329/2011 Sb. těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, neboť se v jeho případě nejedná o zdravotní postižení uvedené v části I. bodu 1 písm. a), b), d) až i) a l) přílohy k citovanému zákonu, a nejde ani o těžké mentální postižení uvedené v části I. bodu 4 písm. b) téže přílohy, odůvodnily správnost žalobou napadeného rozhodnutí o nesplnění podmínek pro přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku na pořízení motorového vozidla. Soud uzavírá, že neshledal v postupu správních orgánů žádné pochybení. Namítané porušení čl. 1 Listiny základních práv a svobod ani čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně práv osob se zdravotním postižením, krajský soud v postupu správních orgánů rovněž neshledal. Jak je již uvedeno shora, zdravotní stav žalobce byl v předchozím správním řízení řádně posouzen, žalobce byl osobně účasten jednání posudkové komise a přešetřen odborným lékařem, k jeho námitkám či nově předložené ortopedické zprávě bylo vždy správními orgány vyžádáno doplňující posouzení jeho zdravotního stavu. Žalobci jako osobě se zdravotním postižením se dostalo plné ochrany jeho práv. Tvrzenou „nerovnost před zákonem“ nelze spatřovat ani při „porovnání s úpravou zakotvenou v bodě 2 a 3 stejné přílohy“, která se týká těžkého zrakového postižení a těžkého sluchového postižení, což není případ žalobce a uvedená polemika není na místě. Správní orgány žalobci opakovaně k jeho námitkám vysvětlily, že princip srovnatelnosti funkčních dopadů jeho zásadního zdravotního postižení (amputace dolní končetiny v bérce) s některým ze zdravotních postižení taxativně vyjmenovaných v části I. bodu 1 písm. a), b), d) až i) a l) přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb., v daném případě aplikovat nelze. Ke stejnému závěru dospěly i krajské soudy a Nejvyšší správní soud, jak vyplývá z výše citované judikatury.
24. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

25. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a správní orgán, který měl ve věci úspěch, přiznání nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 5. března 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně